

TEMNÁ SPRAVEDLNOST

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It features a large, multi-story building with a classical facade, including a pediment and many windows. Some windows are illuminated from within, casting a warm yellow glow. The building is set in a dark, misty environment with silhouettes of evergreen trees on either side. In the foreground, a lone figure stands on a path leading towards the building. The sky is dark with a few small, dark shapes that look like falling leaves or small birds. The overall mood is mysterious and somber.

Dominik Roubin

Vítěz literární soutěže Hvězda inkoustu

FRAGMENT

Temná spravedlnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dominik Roubin
Temná spravedlnost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNÁ SPRAVEDLNOST

Dominik Roubin

FRAGMENT

Část první

VÍTEJTE

Kapitola první

Cesta vlakem trvala čtyři a půl hodiny a já celou dobu s hlavou opřenou o okno přemýšlela, jestli jsem se rozhodla správně.

Venku se míhaly kopce a louky, stromy obsypané nažloutlými listy trčely do vzduchu jako opuštěné totemy a oblohu halila šedivá mračna. Na temných lesích visel mlžný opar. Agnes Obel mi do uší zpívala píseň Riverside.

Nad vším se vznášel podzimní splín. Jako přízrak v opuštěném domě.

Na sklápěcím stolečku ležela kromě prázdného kelímku od kafe i obálka s rozhodnutím o přijetí. V prosezené sedačce s modrým potahem jsem ho přečetla tolikrát, že se rohy začaly kroutit. Tělo mi mravenčilo, jak si očekávání, obavy i skryté touhy říkaly o pozornost, kreslily představy a řešily imaginární situace.

Už bylo ale pozdě o čemkoliv pochybovat.

Anna Lottová.

Přijata.

Vystoupila jsem na hlavním nádraží. Veliký kufr na kolečkách týral povrch perónu, zatímco mi vítr cuchal ofinu. Na větších nádražích jsem vždycky měla ráda tu atmosféru. Shon protkaný novými začátky, kde se lidé shledávají a loučí, vyražejí na cesty a zase se vracejí. Mraveniště života a příběhů.

Podchod mě vyvedl do začínajícího deště. Když jsem dorazila na zastávku městské dopravy, do plastové střechy už bubnovaly první kapky. Lidé sledovali ošuntělé chodníky a chumlali se do zvednutých límců, za svištění pneumatik kolem projížděla auta mířící do centra.

Zavazadla jsem si položila na volné místo proti dveřím a sledovala syrovost velkého města. Zmáčené ulice ožívající barvami, postavy stahující deštníky a vcházející do kaváren a hustou dopravu na křižovatce

připomínající hejno hmyzu. Ruch ulic mě fascinoval a taky mi dodával pocit bezpečí.

Některé věci držel z dosahu.

Sobotní příjezd mi měl poskytnout dostatek času na seznámení s prostředím. Introvert ve mně potřeboval vědět, kde je jaká učebna, knihovna, menza a další k životu nezbytné místo. Zároveň jsem si chtěla pořádně prohlédnout okolí školy, aby se mi první den vyhnul jakýkoliv trapas. Pozornost netřeba.

Autobus se prokousal centrem, minul okrajová sídliště a za velkým parkem sousedícím s věznicí vplul do království hustých lesů a nezjizvené přírody. Stoupal do kopců v podhůří, kde na mě čekal nový svět.

Brzdy zaúpěly a dveře zasyčely – zastávka Na Spravedlnosti. Autobus zmizel v levotočivé zatáčce a já se rozhlédla po obou stranách silnice. Žádný provoz. Jen les šumějící deštěm.

Vedle zastávky protínala porost široká cesta. Z batohu jsem vytáhla deštník a vydala se hlouběji do šera. Po levé straně se objevilo parkoviště se dvěma auty, jinak zelo prázdnotou stejně jako pěšina táhnoucí se přede mnou. Kufr na hrbolaté zemi neposedně poskakoval a nutil mě pevně svírat rukojeť. Chladný vítr narážel do klátících se korun stromů. Brzy se dostavilo stoupání.

Když jsem vyšla z lesa, otevřela se přede mnou rozlehlá louka s krátkce střiženým trávníkem jako na anglických fotbalových stadionech. Táta byl fanouškem Liverpoolu a jednou mě do přístavní metropole vzal na víkend. Cesta pro jedno auto se zúžila do rovné žíly linoucí se až k velké kovové bráně, od níž se do obou stran táhla kamenná zídka lemující přední část kampusu. Dokázala jsem si představit, jak tam studenti s nástupem jara vysedávají na rozložených dekách, diskutují nad seminárními pracemi, vyměňují si tipy na zkouškové nebo si jen tak listují romány, popíjejí kafe z kelímků a sem tam zabloudí pohledem k obloze, aby se ujistili, že jim počasí pořád přeje.

Dvě silné kamenné nohy držely desku s gravírovaným nápisem.

Waisova akademie
Vítejte

Levou stranu zdobil kulatý emblém s vyobrazením průčelí akademie a pod textem se vyjímal nákres celého areálu z ptačí perspektivy. Rozoznala jsem hlavní budovu, která na mě čekala usazená na konci cesty, vykukovala zpoza stromů jako prastarý obr.

Děšť se dával na ústup a v dáli se zpod měděných mraků drala špetka slunečního svitu. Složila jsem deštník, zhluboka se nadechla a vyrazila po cestě. Po stranách ohraničoval kampus hustý les, ale dál vpravo, někde na úrovni boční stěny hlavní budovy, se v jeho srdci rozprostíral veliký park s třemi bílými altány a dřevěnými lavicemi a stoly. Když jsem volnou rukou zatlačila do pootevřené brány, slabě zaúpěla, jako by mě tiše vítala.

Hlavní budova vypadala jako hrad přestavěný na zámek. Dvojitá okna s bílými dřevěnými rámy, stěny z těžkých kamenných kvádrů s viditelnými spárami a střechu tvořily dlouhé tašky natřené do tluměně zelených tónů. V pravé části průčelí stál přístavek porostlý břečťanem sahající do poloviny budovy školy, na jehož vrcholu se nacházela podlaha terasy rektorovy kanceláře. Padesát metrů od vchodu se cesta změnila v chodník dlážděný kameny, na jehož konci se nacházely veliké lomené dveře z tmavého dřeva. Byly zamčené. Cedula zatavená v plastu mě odkázala rovnou na kolej.

Obcházel jsem budovu zleva, zatímco mi do tváře dýchal vlhký les. Zpoza stromů se rýsovala knihovna a menza, menší kopie hlavní budovy propojené krátkým koridorem vedoucím nad terasou kavárny sídlící v přízemí knihovny. Když jsem se ohlédl, všimla jsem si, že chodník vede podchodem až na nádvoří uprostřed školy. Za srdcem akademie se krčily další dvě menší stavby. Do první z nich se chodilo potit a trýznit tělo, do druhé stmelovat vazby mezi studenty do společenských místností a hradního sklípku, klubu s pověstí, která ho předcházela.

Slíbila jsem si prohlídku na večer nebo druhý den. Ubytovat se, vybalit a ohlásit se tátovi – tak zněl plán.

Kolejný areál mi vyrazil dech. Sestával z pěti na sebe nalepených třípatrových hotelů ve viktoriánském stylu. Aby netrhaly partu, i po jejich stěnách se plazil břečťan. Ani tady nádech britského kouzla nezkazila plastová okna.

Mohla jsem si během léta, o těch utahaných hodinách nočních směn v hotelové recepci, prohlížet fotky kampusu hodiny, ale tu atmosféru majestátnosti, tajemna a historie nikdo zachytit nedokázal. Celý připomínal bytost, vědoucího profesora s prožitými roky vepsanými do tváře, který má stejně blízko jak k laskavé moudrosti, tak k temnému vědění. Dokázala jsem si představit, že při halloween-ském večírku to tam musí vypadat jako ve videoklipu k písni Wings od Birdy. Když jsem se areálem hnala před čtyřmi měsíci na přijímačky, vůbec jsem ho nevnímala a nedokázala si ho naplno užít, nasát a uložit do paměti. Měli jsme s tátou zpoždění a srdce mi stresem tlouklo až v krku, zatímco mi po zádech tekly čůrky potu. Nad vším převládal pocit, že mám v hlavě vymeteno a že ty dlouhé týdny večerních příprav na úkor volného času a spánku budou k ničemu.

Pocit, že procházím městem duchů, zmizel. V jedné ze zadních budov seděla v okně dívka a kouřila cigaretu. Vzhlížela k nebi a prstence kouře se jí proplétaly nad hlavou.

Podle ubytovací smlouvy na mě čekal rezervovaný pokoj číslo 237. Rozum velel druhou kolej a třetí patro. Už zbývalo se jen ohlásit na recepci.

Jak jsem s otevřenými ústy hltala atmosféru Waisovy akademie a zadostiučinění spojené s tím, že mě přijali, neuvědomila jsem si, že jsem se v okolí školy na moment ocitla sama. Další studenti přicházeli až z dálky, ozývaly se tlumené rozhovory a z kolejních budov ke mně chladný vzduch nesl jen tiché útržky slov. O místech v okolí školy se vyprávěla řada historek, kterým se dalo jen těžko uvěřit. Dlouhá a trnitá historie prostoupená tajemnem a krví. V té době už z nich ale zbyly jen zkazky, historky z paperbackových hororů. Ale na každém takovém příběhu vždy ulpívá alespoň smítko pravdy.

A na takových místech, pokud je nikdo neruší, opouštějí mrtví střežené úkryty.

V zátýlku mě zašimral nepříjemný pocit. Mrazení přišlo pozvolna, jako když první sekundy nevnímáte, že po vás leze pavouk.

Otočila jsem se přímo do chřtánu temného lesa. Vůbec se nehýbal. Jako zaseknutý v čase.

Věděla jsem o místu, které ukrýval.

Mou pozornost ale upoutal někdo jiný.

Zahlédla jsem ji u stromu. Korzet, sukni, hlavu nakloněnou do strany. Visela na silné větvi, namodralý krk jí obepínala oprátka. Hou-pala se sem a tam, oči zavřené. Nevpíjela se do mě pohledem plným hněvu, její rty se nekřivily do děsivých šklebů bolesti, její nemá ústa nekřičela o nespravedlivé smrti.

Proto jsem věděla, že spáchala sebevraždu.

Sebevrazi byli klidní, smrt si vybrali.

Dívala jsem se za ni, mezi tiché kmeny, kam místy dopadaly střípky slunce, než hlouběji v jeho spárech vše pohlcovalo šero.

Les jako kdyby číhal.

Vyrušily mě blížící se hlasy a kroky budoucích kolegů vycházející od univerzitního areálu. Dorazili další studenti a jejich rozhovory a smích mě vysvobodily. Vyrasila jsem vstříc něčemu úplně novému i nevyřešenému.

Když jsem se ohlédla, žena se pomalu vytrácela.

Temnotu lesa jsem nechala za sebou.

Prozatím.

Kapitola druhá

Panty znaveně zavrzaly.

Přede mnou se objevila krátká předsíňka s nízkým botníkem. Kufr žuchl na zem a batoh ho věrně následoval. Zula jsem si promočené conversky a nakoukla do skromné, ale hezky zařízené koupelny. Mokré ponožky nechaly na podlaze mé první stopy.

Škvírou mezi veřejemi a dveřmi do pokoje se mihl pohyb.

Sakra.

Spolubydlící už dorazila. Chtěla jsem si vybalit, otevřít okno, zkontrolovat výhled a nějak to všechno nasát, než si na mně realita pochutná.

„Ahoj,“ začala jsem váhavě a udělala první krok do přechodného domova. Vstoupila jsem opatrně, jako když vejdete dřevěnou brankou o půlnoci na hřbitov. Překvapily mě dvě věci. První – ta bruneta, co se mnou měla částečně sdílet život, vypadala sympaticky. Druhá – naše ubytování dokázalo naráz působit dojmem studentské strohosti i nelevného vkusu.

Vstala z kolečkové židle, zabydlená v tepláčkách a mikině s kapucí, široce se usmála a nabídla mi ruku. Se svými sto šedesáti šesti centimetry jsem vedle ní vypadala jako panenka na hraní. Mohla mě posadit na komodu a v předklonu sledovat, jestli mrknu. Postava ji předurčovala k volejbalu nebo basketbalu, ale všední tvář s letním opálením posypaným pihami kolem drobného pršáku působila roztomile. Ta patřila někomu, kdo radši lezl po stromech a hrál na schovávanou, než by se potil ve sportovní podprsence. Vlasy jí končily na klíčních kostech a v hnědých duhovkách měla jiskru hovornosti a družnosti.

„Ahoj, já jsem Julie,“ řekla.

„Anna.“

Pevný stisk. Potily se mi ruce.

„Zabrala jsem si už pravou část, přijela jsem dneska dopoledne.“ Ukázala na knížky v poličkách knihovny a šatní skříň s poskládanými věcmi do úhledných komínků a dvěma zabranými ramínky. Zbytek věcí ještě ležel nevybalený ve velkém kufru. „Ale když budeš chtít, klidně si to vyměníme.“

„To je v pohodě.“ Usmála jsem se a očima šmejdila po pokoji. Obě strany byly totožné jako dvojčata nacpaná do stejných kombinéz. Velká šatní skříň, psací stůl s židlí, malá knihovna a nad stolní lampou na zdi přidělaná police. Postele kopírovaly zadní roh místnosti, mezi nimi zíralo okno a radiátor. Ti šťastnější obyvatelé koleje měli i balkon, ale kdo chce všechno, nemá nic. Nábytek z tmavého dřeva ladící s okenními rámy se mi líbil a o pár tónů světlejší dřevěná podlaha mu dodávala na síle. Chyběl tomu jen malý koberec k posteli, který jsem si vezla v kufru, aby člověk ráno nešlápl na studenou podlahu.

Nejlepší právnická škola v zemi, navíc soukromá, se musela trochu předvést. Jako kdyby nestačil vestibul koleje s křesly kolem konferenčních stolků, dřevěné obklady, sloupy a černobílé fotografie ze soudních síní v tlustých rámech, do čehož zářil úsměv asi třicetileté ženy v sáčku a bílé košili, k níž se musel ve večerních chvilkách osamění uchýlit v představách nejeden student. Žádná kolejbába s rozluštěnou křížovkou a nekonečným seriálem běžícím na kapesní televizi. Až později jsem se dovědla, že to jen doktorandka zaskakovala v nouzi na recepci.

Ale i tak. První dojem už nahradit nejde.

V kapse mi zavrňela zpráva. Táta dostal echo, že se žádné komplikace nevyskytly a že mu zavolám hned, jak se zabydlím. Napsal: „V pohodě, až budeš mít chvíli, měj se.“, ale já věděla, že se mu nervy napínají jako struny.

Vrátila jsem se do předsínky pro zavazadla a dotáhla je k posteli.

„Odkud jsi? Koukám, že to asi nebude úplně za rohem.“

„Vlastně jsem odsud, z Nového Města.“ Cestou se za okýnkem autobusu dokonce mihl trup budovy nemocnice, kde jsem se narodila. „Ale skoro celý život jsem bydlela ve Strakonících.“

„To je daleko.“

„Čtyři a půl hodiny vlakem.“

Přikývla. Uvelebená v nově povlečené posteli s nohama v tureckém sedu usrkla černého čaje. Dívala se na mě. Chtěla si povídat.

Vrtalo mi hlavou, co asi tak viděla. Holku s černými vlasy do drdolu a rovnou ofinou, bledou pletí, větším nosem a mateřským znaménkem u levého spánku. Mých velkých, tmavě hnědých očí se neustále držel výraz, že hledají nejbližší únik z místnosti.

Pocit z vlaku se zase vrátil. Pochybnosti o tom, jestli sem patřím. Při bloumání po chodnících a cestách akademie se rozplynuly, protože mi to místo imponovalo. Když jsem ale na postel hodila kufr a přemýšlela, jak udržet hovor s novou spolubydlící, realita se vrátila jako kočka po nočním dobrodružství. Zase jsem si připadala jako vetřelec, smrtelník mezi vyvolenými. Přitom jsem k tomu neměla důvod. Výsledky přijímaček mi přisoudily sedmičku. Prvních patnáct studentů dostalo stipendium čítající ubytování zadarmo a poměrně slušné kapsné, se kterým se s notnou dávkou studentské skromnosti dalo vyžít. Kdybych totiž stipendium nedostala, ten den bych si vybalovala věci úplně někde jinde. Školné na Waisově akademii nepatřilo k těm nejvstřícnějším.

„Odkud jsi ty?“ navázala jsem.

„Mariánky.“

Pravděpodobnost, že se na pokoji sejde dvojice z menších měst, si tykala skoro s nulou. Měla jsem radost.

„Jak často budeš jezdit domů?“

Zip se rozepnul a odhalil můj nahuštěný svět. Už tě vyhání, šeptal mi hlásek.

„Ne že bych tě vyháněla, to vůbec, jsem naopak ráda, že tu se mnou bude někdo normální.“

Čte myšlenky a má sklony k unáhleným závěrům, dodal rázem.

„Buď jednou za dva týdny, nebo za měsíc, záleží, jak se mi tu zalíbí a jak se mi bude chtít.“ Zdvořilý úsměv mi nikdy moc nešel, ale i tak jsem se o něj pokusila.

Jakožto jedináčkovi mi nešlo sdílet soukromí na tak málem prostoru už během první hodiny. Neustálé hlídkování sebe sama, jestli nedělám něco divného, a hádání, co si o mně asi tak myslí, i když si mě už

nevšímal. Nechala mi klid, abych se zabydlela a trochu rozkoukala, lehla si do postele, louskala V lese visí anděl od Bjørka a jediným zvukem z její strany pokoje bylo otáčení stránek paperbacku.

Z příhodnosti názvu mi po zádech přeběhl mráz.

S telefonem u ucha jsem obcházela třípatrovou knihovnu a okny sledovala dlouhé police vyskládané tučnými tituly.

„Co spolubydlící?“

„Zdá se milá.“

„S tím se nespokojím.“

„Myslím, že to bude v pohodě.“

Od autobusové zastávky a parkoviště se trousili další studenti obtěžkaní zavazadly. Některé doprovázeli hrdí rodiče s úsměvy od ucha k uchu. Mé cynické myšlenky klíčily ze semínka závidosti. Táta měl snahu, ale já mu řekla, že jedu sama. Říkal, že je to velká věc. Já že o nic nejde. Nešlo mi říkat si o laskavosti, ani je přijímat. Byla to velká věc. Mnohem větší, než se na první pohled mohlo zdát.

„No nic, zkusím se tě zeptat třeba po týdnu, snad budeš sdílnější.“

Obešla jsem menzu a vydala se pěšinou skrze další prostor pokrytý úhledným trávnickem k parku, který se ukrýval pod svěšenými větvemi stromů.

„Je to tady jako v městečku, všechno, co potřebuješ, je po ruce. Jen jsou kolem místo sídliště lesy.“

Na moment se odmlčel. „Vzpomínám si na to.“

Já vím.

„Budeš opatrná?“ zeptal se po chvílce ticha.

„Na každém kroku a i ve spánku se pokusím.“

Zasmál se. Smutně a nostalgicky, jak se smějeme nad ironií osudu.

Nechtěl, abych kdy prošla tím lesem a vstoupila do areálu akademie. Z první ruky totiž věděl o zvěstech trousících se z úst závidivců plivajících po smetánce, korupčnících a zaprodancích justičního systému, ale i o všech, kterým vdechli život ti, co nakoukli za mohutné hradní stěny, kde se pod pokličkou prý ukrývala nehezka tajemství. Jenže o kterém podobném místě na světě žádné pomluvy nekolovaly? Co by to bylo za soukromou školu v lesích bez ďábelských

rituálů, protekce, profesorů směňujících úspěch za kousek dívčí nevinnosti a šikany mezi studenty?

Jenže kolik řečí podpírá pravda a kolik z nich jen páchne nepřejícností? Máloco je těžší než zůstat objektivní tvář v tvář vlastnímu neúspěchu.

„Kdyby ti teklo do bot, moje číslo bude první na seznamu.“

„Bude, slibuju.“

„Jestli jsi teď překřížila prsty, tak si mě nepřej.“

Schopnost mě rozesmát ho zdobila od nepaměti. Nikdy nepatřil k mlčenlivým mužům, co si měří svět s nedůvěrou. Bezprostřednost, optimismus a chuť do každého dne se ho neúnavně držely. A i když ho svět několikrát nemilosrdně kopl do rozkroku, úsměv setrval; zvrásněné koutky úst to dokazovaly. Nátura umělce je holt břemeno i výsada.

„To bych si nedovolila.“

Zrovna mě míjeli dva kluci, v jedné ruce sportovní tašku a v druhé velký kufr. Došlo na výměnu zdvořilých úsměvů a ledabyklých pozdravů.

„Nebudu tě zdržovat, ale mé poslední varování se týká mladých právníků, Anni, budou to zkoušet.“

„Tati, prosím tě.“

„Už mlčím, ale kdybych to neřekl nahlas, nemohl bych dva dny spát.“

Věděla jsem, že v téhle frontě mezi prvními nebudu. Holčičí věci mi nešly od ruky. Hihňat se hloupým vtipům, nosit krátké sukně a šortky, smyslně se kousat do rtů, o přestávce se malovat, hrát opilou ani teatrálně žárlit. Holky na gymplu mi dost často připadaly jako špatné herečky v rolích, do kterých je nikdo neobsadil. Já byla normální, což je ten nejhorší kostým, co si můžete na střední škole obléct. Na reputaci mi přidávaly jen momenty, když se sháněly poznámky nebo když se učitelka během testu zasnula s pohledem vraženým do okna a i vzorní jedinci začínali po okolí sbírat informace. Slýchávala jsem, že jsem hezká, ale že to neumím dát na odiv. Možná mě jen střední škola poslala do světa zhrzenou, protože jsem si nikdy nenadala dobrou kamarádku.

„Půjdu si to tady ještě projít a pak na večeři do menzy.“

„Dobře, tak se opatruj a dej mi vědět.“

„Dám, měj se hezky, tati.“

„Ahoj.“

„Pa.“

Na pokoj se mi nechtělo. Poodešla jsem dál od lesa, aby mi nena-
bídl další z bolestných obrazů minulosti. Chodník mě vedl ke kole-
jím, ale já to otočila zpět do parku, který čekal ukrytý na své první
letošní návštěvníky. Upoutala mě obloha – jako už tolikrát, když jsem
uvízla v představách.

Myslela jsem na jinou studentku, která před dvaadvaceti lety ob-
cházela okolí školy.

Na co asi myslela?

Jaké místo objevila jako první?

Kam mířila její první obava i nadšení?

Jak vypadal člověk, který jí poprvé zkřížil cestu, a jestli i ona vo-
lala domů z kolejní pevné linky, nebo psala dopis s hrudníkem ztěž-
klým pod novou kapitolou, ke které nedostala nápovědy; nepopsanou
s otevřeným koncem?

Jestli se i jí chvěly nohy nedočkavostí, až se otevře první přednáš-
ková místnost, až se vlak rozjede bez zastávky na znamení?

Myslela jsem na studentku, která před začátkem třetího ročníku
po jedné dlouhé noci odešla se studentem žurnalistiky na pokoj, pro-
tože ji rozesmíval, a to přebilo i ten pofiderní účes drbana.

Myslela jsem na studentku, která mě o devět měsíců později při-
vedla na svět.

Kapitola třetí

S Julií jsme si sedly. Teda až na to, že ve spánku skřípala zuby.

Nakonec stačil jeden den. Stejně jako já neměla tendence zbytečně tlachat a vystačila si s tichem, knížkou nebo seriálem ve sluchátkách. V sobotu večer jsme probraly předměty, vyučující a poslaly si stažené materiály, které ta druhá neměla. Osobní život zůstal ladem, jen jsme obě konstatovaly, že nemáme přítele. Julie sebevědomě dodala, že si ho hledat ani nechce, ale to neznamenal, že nebude trávit čas s klukama. Já se do toho tématu nepouštěla.

Během nedělního oběda v menze (byla otevřená celý týden od rána do večera) mi řekla, že v její rodině nikdo právo nedělá, že se odmítla hlásit na medicínu, a přetrhla tak nit rodokmenu plného doktorů. Její táta měl zubní ordinaci a máma pracovala v nemocnici jako kožařka.

Já na oplátku prozradila tátovo živobytí. Externě psal pro několik zpravodajských serverů (jeho jméno se dalo najít pod články ze sekce politika a kultura). Ve volnu nadšeně datloval povídky a věčně rozpracovanou epickou fantasy čítající už kolem šesti stovek normostran. Mluvil o ní od doby, co mi začal ke čtení na prvním stupni pokoutně podsouvat *Harryho Pottera*.

„A co máma?“ ptala se Julie.

Dívala jsem se do talíře a nechala odpověď pár sekund uzrát. Slovo máma mělo schopnost píchnout mě u srdce.

Jako malá zubatá kudla.

„Zemřela, když jsem byla malá,“ řekla jsem tiše a sledovala vidličku nabírající sousto. Nenapadlo mě, jak líp reagovat, aniž bych musela odpovídat na celou řadu doplňujících otázek. I když se někteří taktně nedoptávali a Julie určitě nepatřila k těm, co dloubali prstem v cizích ránách, nehodlala jsem nic riskovat.

Julie na sekundu cukla rukou, jako by se mě chtěla letmo dotknout, aby zahladila a překryla právě obnaženou ránu.

„Omlouvám se, mrzí mě to, nechtěla jsem...“

Zvedla jsem hlavu. „Nic se nestalo, to je dobrý,“ uklidnila jsem ji. „Vážně.“

Měla jsem ten ujišťující pohled, že jí to nemám za zlé, už nacvičený. Roky mě vytrénovaly. I tak jsem ale viděla, že jí to mrzí. Tím si mě získala. Necitlivost a lhostejnost jsem snášela těžko. Vidět kus upřímného citu, navíc mezi mladými lidmi, se pomalu stávalo vzácností. Skoro jako by se všichni snažili emoce odmítat, nastavovat světu masku úsměvu a demony zamykat do skříní, tiše plakat do polštářů a přes den předvádět něco, co snad ani pořádně neexistovalo. Julie taková nebyla.

Nemohla vědět, že rána se už lety téměř zhojila a jediný, kdo ji dokáže znovu rozpárat, jsem já sama.

Odpoledne vyhrávalo babím létem, jeho zlatavé slunce vybarvující první spadané listy do zářivých tónů žluté a oranžové, mi každoročně učarovalo. Léto se chtělo ještě naposledy předvést, zamávat na rozloučenou a smyslně předat žezlo melancholii podzimu. Větru, dešti a zkracujícím se dnům.

Z police jsem vysvobodila Živel od Jess Kiddové a vyrazila k okrasné zahradě ukryté ve svahu pod knihovnou.

Uvítalo mě kamenné schodiště se zdobeným železným zábradlím. Záhony se držely, přetékały barvami a vloudily mi úsměv i obdiv. Ve vzdáleném rohu stála smuteční vrba, osamělá nedaleko lesa, skleslé pruty připomínaly obrovský plnovous stoletého muže. Zlákala mě její spadlá ramena a lavička nakukující do zahrady zpoza letitého kmene. V zahradě nikdo nebyl, ticho podtrhával šelest listový a šum slabého větru.

Ohlédla jsem se k místu, kde jsem předchozího dne spatřila oběšenou ženu. Její poslední útočiště zakrývala zídka ohraničující zahradu. To místo zíralo, lákalo mě a vábilo, jak už to smrt umí. Naštěstí ze schodů zrovna scházela skupinka holek. Smály se. Vybraly si opačný roh, možná si mě ani nevšimly.

Všechno to začalo, když mi bylo osm.

Dětem se totiž nikdy nestane, že jsou o samotě. Pořád je někdo hlídá, kontroluje, krmí, rozmazluje nebo vychovává a pak jdou najednou do školky, zkoumají vrstevníky, prolézačky, míče i každodenní řád. A pak přijde škola. Všude jsou hlasy, ruch a shon. S tátou jsme navíc bydleli ve městě, a když musel pracovně odjet nebo spěchal do redakce, hlídala mě babička, která se mnou půl dne cajdala po cukrárnách a dětských hřištích. Měla v sobě elánu jako parta pubertáků a mé dětské srdíčko její přítomnost hřála jako šálek čaje.

Nebyla tak šance, že by mi někdo z druhé strany zkrřížil cestu.

V tom létě po druhé třídě mě vzal táta koupat k řece. Znal odlehle místo s travnatým pláckem a hlubokou tůň, kde se dalo plavat. Šlapala jsem na svém růžovém kole a čelem rozrážela horký letní vzduch, který se přede mnou tetelil nad kamínky poházenými na cestě. Z luk hulákali cvrčci a bílé slunce žhnulo z vymetené oblohy. Táta za mnou funěl na silnici, držel se beranů a čůrky potu si z čela stíral chlupatým předloktím. Kola jsme odložili do vysoké trávy a vyrazili kousek níž, po blátivé pěšince až k plácku, kde táta rozprostřel deku a vynadal lahev s pitím.

Voda studila, píchala jako paleta jehliček, ale po minutách otužilé odvahy dokázala odměnit pocitem dokonalého a smyslného klidu. Táta se osvěžil a zamířil nahoru, aby si odpočal po náročném pracovním týdnu. Zapálil si krátkou cigaretu, v sedě s nataženýma nohama schnul a sledoval mě, jak se učím házet žabky a srůstám s přírodou tak, jak si to vždycky přál. Vzal do ruky román v měkké vazbě a naaranžoval si ho nad obličej, zatímco se vrtěl, aby záda uvelebil do pohodlné pozice. Než jsem svůj osobní rekord vylepšila z pěti na sedm odrazů o hladinu, ležely mu zažloutlé stránky na tváři a spal jako nemluvně.

Já si ve vodě nějakou dobu vyhrála sama, než se ozvala dětská zvědavost nabádající mě k novým dobrodružstvím. Opatrné krůčky mě vedly proti proudu pod povislé větve stromů vytvářející na hladině tůně temný povlak stínu. Drobná ručka odháněla komáry od hostiny, když jsem najednou vkročila do prázdna. Plavat mě táta naučil v bazénu u babičky a školní hodiny mě vycepovaly, takže jsem se sice nalokala, ale tři rychlé pohyby mě vynesly zpátky na hladinu. Proplula

jsem tůní a po pár desítkách metrů procházky mezi kamením našla ještě jednu, větší a ukrytou maličko za rohem. Stín zmizel a voda se tam třpytila jako šperkovnice.

Táta se v tu chvíli jen s mlasknutím otočil a nechal sluníčko, aby mu rudým otiskem ocejchovalo i druhou půlku obličje.

Zhluboka jsem se nadechla a zajela do tmy jako nůž. Uplavala jsem pár temp, hmatala po malém pstruhovi, než mi zmizel za velkým kamenem pokrytým řasami. Pamatuju si to naprosto živě, teplota vody jako by klesla o pár stupňů, na krku mě cosi zalechtalo, letmý dotek kolem páteře, jakési zamrazení posouvající se dolů po zádech jako stékající kapka.

Hbitě jsem se otočila a srdce se mi zastavilo.

Proti mně se vznášelo tělo mrtvého kluka. Bezvládné údy, výraz matného prázdna a rozmáčené tkáně. Můj ryk se cestou nahoru změnil jen v hrstku tichých bublin, to když mu z otevřených úst vyplavala rybka, protože se jeho tvář rozpadla smutkem a bolestí.

Úprk z vody doprovázený jekotem tátu vytáhl z říše snů. S tváří zmuchlanou spánkem i úzkostlivým strachem rodiče se mě ptal, co se stalo, a rukou mi z uslzených očí odhrnoval cáry vlasů splených říční vodou.

„Je tam kluk,“ lkala jsem. „Pod vodou.“

„Kde?“

„V tý zadní tůni, v tý druhý.“

„A on ti něco udělal, Anni?“

„Ne.“

„Tak co se stalo?“

„Já,“ vydechla jsem. „Myslím, že je mrtvý.“

„Počkej tady, nikam nechod, ano?“ Držel mě za ramena trochu moc pevně. Nevím, kdo z nás dvou se bál víc.

Kývala jsem, div to krční obratle vydržely, a zírala na své bělostné nártý pod hladinou.

Vyrazil proti proudu, klopýtal, jak mu chodidla sjížděla po kamenech a co metr se otáčel, aby mě zkontroloval.

Jenže ten kluk tam nebyl.

Nenašel ho, i když se přes hodinu pokoušel, jak mohl, šmátral do zeleného světa, potápěl se a zase vyplouval, zkontroloval břehy

i vysoké trávy, které je lemovaly. Ani závan mrtvolného oděru, ani jediná stopa. Nic.

Upokojil se přesvědčením, které chtěl s láskou vnutit i mně – že jsem se jen pod vodou něčeho lekla. Věřila jsem mu, že už tam není, ale odmítla jsem se o tom jít přesvědčit sama.

Dlouhé měsíce jsem se snažila zapomenout jeho tvář namodralou smrtí, prázdné inkoustové oči se mi ale vpíjely do mysli a já k sobě tiskla víčka a deku si tahala až nad bradu. Neustále jsem se táty ptala, jestli už ho našli. Jiná varianta neexistovala. Ten kluk se utopil a voda ho odnesla někam dál po proudu. V hlavě se mi ale vynořila jiná myšlenka, dětská a děsivá a tak přesvědčivá, že mě pokaždé ve slabinách zašimralo strachem. Možná to byl duch, přízrak, cosi vymykajícího se normálu. Bála jsem se, že mě bude pronásledovat, že na něj kdesi narazím nebo že se ke mně v noci přikrade. Ty představy se mě držely jako troufalý stín, ale uběhly měsíce a já ho vídala jen v občasných nočních mýřích. Obavy se vytrácely, slábly jako obraz jeho tváře v mé paměti. Napadlo mě, že abych ho mohla znovu vidět, musela bych se nejspíš potopit do tůně a pátrat po něm mezi olezlými kameny a říčními řasami.

Později, když se do našeho mládí vmísil internet, jsem si v místní knihovně hledala informace o tom místu a klukovi pod vodou. Zjistila jsem, že se tam stala tragédie, že se ten klouček sám vydal do řeky, uklouzl a praštil se při pádu hlavou o kámen. Utopil se. Poznala jsem ho podle fotografie.

Stalo se to, když mi byly dva roky.

Tak to s duchy totiž bylo. Nechodili o moc dál než tam, kde jim smrt vtiskla do dlaně jednosměrnou jízdenku.

Ve čtvrté třídě jsem si našla kamarádku Alenku, se kterou jsme chodily na hřiště, doporučovaly si tenké romantické příběhy z knihovny a spřádaly možné i nemožné plány na budoucnost. Při jedné přespávačce u nás se mě zeptala, jestli nezkusíme vyvolávat duchy. V očích se jí zalesklo jako všem dětem, které mají na dosah kousnutí do zakázaného ovoce. Zamrazilo mě. Zeptala jsem se jí, jestli na ně věří, a ona mi to potvrdila. Dostala jsem tak zelenou, abych mohla s někým zkusit sdílet své tajemství. Chtěla jsem zjistit, jestli je vidí ještě někdo jiný.

Od mé návštěvy tůně se to stalo ještě dvakrát, když jsem se vracela domů z venku zkratkou přes okrajové části města, kde se ve vzpomínkách na lepší časy potulovaly divoké kočky. Dostavilo se opět to mrazení, svrbění u krční páteře, a jednou mě dokonce rozbolela hlava tak, že se mi chtělo zvracet.

Viděla jsem oběšeného muže viset na stromě, pod nímž před několika měsíci jeho známí shromáždili svíčky a dvě fotografie, na nichž se ještě plný života usmíval. Překvapila mě jeho tvář, netečná a smířená, jako by jen sledoval hladinu řeky a rozjímal o minulosti. Oběsil se u městské stoky, ve stínu stromů lemuujících cestičku vedoucí k velké smuteční vrbě na okraji jednoho ze sídlišť, kde se děti scházely na velkém tartanovém hřišti.

Další byla mladá žena, kterou před lety zabil manžel. To ona z mojí schopnosti, nebo jak to nazývat, udělala na dlouhou dobu cosi děsivého. Potloukala se kolem plevem prorostlého torza domu, v němž tehdy s mužem žila. V hlavě jí zela díra, krev jí lepila vlasy a stékala po krku až na bílé tričko, kde se rozpíjela do rudých skvrn. Měla v očích vepsaný strach a bolest z nespravedlivého osudu, který její život předčasně přestříhl jako květinu, která nestačila naplno rozkvést.

S pláčem jsem utekla a nadávala sobě i světu, že tohle vidím.

Ten teplý letní večer, kdy se vzduch lepil sluncem a pylem, jsem se Alence svěřila. Fascinovaně na mě hleděla, mrkala s bradou vyklopenou úžasem a pořád opakovala slovo „hustý“. Řekla jsem, že duchy vyvolávat nechci, protože mi bohatě stačila ta tři náhodná setkání a nechtěla jsem si je zvát do pokoje, který mi byl domovem a poskytoval mi pocit bezpečí.

Rozhodla jsem se jí ukázat oběšence.

Táta usnul na gauči, knihu opět přilepenou na čele, takže jsme se tiše vykradly z bytu, po špičkách seběhly schody a vyletěly z těžkých dveří ven. Slunce za kopci pálilo oblohu a zbytky mraků podebíraly rudé plameny. Desetiminutová cesta plná očekávání utekla lusknutím prstu a my se octly ve stínech, na cestě vedle řady stromů a tichého hučení tekoucí vody.

Došly jsme k pomníčku u stromu, kde si vzal život.

Nebyl tam.

„Kde je?“ křikla na mě Alenka.

Přiložila jsem si prst na rty, aby zmlkla. Dívala jsem se do houští za stromy, ale vše spalo jako medvěd za tuhých mrazů a nehybné okolí mi dávalo najevo, že dnes nic víc než ospalý letní večer neuvidíme.

„Tys mi kecala.“

„Ale on tu byl,“ špitla jsem si pro sebe.

„Nic nevidíš, akorát sis to vymyslela,“ vydechla znechuceně.
„Nuda.“

„To není pravda.“

To už si to ale rázovala přes parkoviště domů a kolem tenisek se jí zvedal prach lepící se na lýtka. Naposledy jsem zkusila na těle najít ten pocit z minulé návštěvy, slabé chvění na šíji, ale marně.

Za týden jsem se vrátila sama, abych se přesvědčila, že nejsem blázen. Byl tam. Houpal se na větvi.

Zrak upíral ke mně, klidný jako studený vánek, který se mi otřel o holá ramena.

I tak se ten pocit nejistoty, přemítání, co je skutečné a co je jen výplod mojí fantazie, ve mně uhnízdil a nechal mě dlouho pochybovat. Podkopal mi sebevědomí. Poprvé mi vnukl myšlenku, že je ze mě ta „divná holka“. S tátou jsem o tom nemluvila, protože nepatřil zrovna k těm, co by věřili na věci mezi nebem a zemí, a já nechtěla, aby si i on po tom zážitku u řeky myslel, že jsem lhářka.

Nebo blázen.

Otázky, proč je vidím, se s postupem času ztrácely. Někdy, když jsme si s tátou pustili film, příjemné ticho si sedlo k nám do pokoje a mihotavé obrazy litaly po stěnách, měla jsem chuť to téma otevřít. Ptát se na otázky, jak je to možné, kdy to přestane, proč to začalo, co mi chtějí říct, a jestli vůbec něco, vidí je ještě někdo jiný? Tati, ty je nevidíš, já vím. Nechtěla jsem mu ale přidělovat starosti. Vedl si dobře. Dal mi všechno, co mohl, a i něco navíc. Žil s hlubokým šrámem v srdci, a i tak si nenechal vzít úsměv. Nechtěla jsem být tím, kdo mu uštedří další ránu, vkreslí do tváře další vrásky a nechá ramena zase o pár centimetrů spadnout.

Tak jsem to tajemství držela pod pokličkou. Hýčkala a zkoumala ho ze všech stran zvědavýma očima. Děsila se ho.

Trvalo to roky.

Ze světa vzpomínek mě vrátil smích.

Jedna z dívek máchala rukama a něco ostatním předváděla. Podzim se nadechl mezi stromy a přinesl do zahrady vůni mokrého listí.

Otevřela jsem knihu a vrátila se ke čtení.

Kapitola čtvrtá

Spěchala jsem nádvořím na první přednášku.

Dřevěné lavice podél hladkých kamenných stolů tvořily místa k sezení vhodná pro pauzy mezi výukou, kdy tudy studenti korzovali, když během dne střídali katedry. Dvě ze tří pater hlavní budovy měla k dispozici terasu vedoucí po celém obvodu nádvoří, pro studenty zapovězené, protože se na ně vcházelo jen z kanceláří profesorů.

S batohem přes rameno jsem vešla do široké studené chodby a vyběhla dvě patra schodů. Míjeli mě další studenti nesoucí kelímky s kávou, odborné knihy a kožené brašny.

Dvoje mohutné dveře byly pootevřené a zpoza nich ke mně doléhal šelest a tlumené hlasy. Aula s vysokými stropy připomínala obřadní síň. Stěny zdobily zrenovované fresky, o kterých jsem se dočetla na webových stránkách akademie. Vyobrazovaly různé biblické výjevy, ale i muže v rytířské zbroji bojujícího s drakem, jemuž ze zubatých úst a nozder šlehaly plameny. V dalších ohledech se ale podobala všem jiným přednáškovým místnostem. Místa k sezení se svažovala dolů ke katedře, kam vedly dvě uličky schodů pokryté vínovými koberci. Zatím byla obsazena stěží polovina, ale já věděla, že se to rychle změní.

Stála jsem nahoře a nasávala tu atmosféru.

Byla jsem na sebe hrdá.

Našla jsem si místo v pravém horním rohu, přímo u stěny, abych měla výhled jak na profesora Viktora Waise, tak na zbytek prvků. Černý křivák jsem přehodila přes vedlejší opěrku a vyndala si diář, vytištěné materiály a učebnici. Počítač zůstal v batohu, vystačil mi blok s propiskou.

Prekvapilo mě, jak formálně někteří vypadali. Dívky nosily šedivé nebo hnědé lehké kabáty, černé tašky a vyšší kožené boty.

Zahlédla jsem i několik kalhotových kostýmů. Někteří kluci přicházeli v oblecích, společenských kalhotách a sakách, jako by se zrovna vraceli od jednání u soudu. Převažovala tmavě modrá a hnědé polobotky. Naštěstí místa obsadili i začínající právníci v riflích a kožených bundách.

Má černá košile a šedivé rifle mi moc sebevědomí nepřidaly.

Z kapsičky v diáři jsem vyndala máminu fotku stráženou jako poklad. Malý černobílý talisman s vroubkovanými okraji mě provázel vždy, když o něco šlo. Stála na ní u rozpadlé zídky v letních šatech, krásná, až se tajil dech. Ve tváři se jí zračil nádech smutné melancholie jako v písni od Lany Del Rey. Měla jsem její velké oči i černé vlasy.

„Jste tu sama, slečno?“

Nade mnou stála Julie a dívala se na koženou bundu přehozenou přes opěrku. Sundala jsem ji a hodila na batoh u nohou. Z béžového kabátu se dostala hadími pohyby, upravila si vlasy a posadila se, záda rovná, jako kdyby se opírala o stěnu. Vyndala si učebnici, velký nelinekovaný blok, obyčejnou tužku a propisku.

„Jak bylo na studijním?“ zeptala jsem se.

„Byla tam moc milá paní.“

„Jo?“

Zasmála se. „Vůbec.“

„Dobrý vědět.“

Sledovala jsem osazenstvo posluchárny, aniž by mi došlo, kam se Julie dívá. Na máminu fotku. Zůstala položená vedle diáře.

„Je moc krásná,“ řekla. „To je tvoje mamka?“

„Je.“

„Jsi jí podobná.“

„Děkuju,“ usmála jsem se plaše a vrátila fotku zpět do kapsičky.

Mezi posluchači se nejprve usadilo ticho a poté šepot nesoucí se mezi studenty ohlížejícími se přes ramena. Uličkou scházel Viktor Wais.

První věc, která mě překvapila, bylo oblečení. Měl na sobě obyčejné, tmavě šedivé rifle a černé tričko. Přes pravou ruku, ve které nesl učebnici, mu viselo hnědé tvídové sako. Měřil ke sto devadesáti centimetrům, hlavu měl holou jako po holení břitvou a uši zakončené upíří

špičkou. Šlachovité tělo nesl vzpřímeně jako gymnasta. Nebyl hezký, ani sympatický. Jen zvláštní a charismatický. Vznášela se kolem něj aura slavného rodu i úspěchů, které nasbíral v průběhu let. Vybudoval jednu z nejúspěšnějších advokátních kanceláří specializujících se na trestní právo. Bylo mu dokonce nabídnuto jmenování do trestního kolegia Nejvyššího soudu. Odmítl. Další zastávka měla podle zvěstí vést přímo k Ústavnímu soudu, ale čekalo se další odmítnutí.

Odložil si sako a knihu, vzal do ruky fixu a stoupl si k bílé tabuli. Čekal, než celou aulu vyplní dychtivé ticho mladých mozků. Pod nosem, dolním rtem a na bradě měl krátké vousy, několikadenní strniště. Na oholených tvářích mu trochu visela kůže. Oči měl tmavé a bystré. Podle informací na stránkách školy mu bylo šedesát tři let.

„Drazí kolegové, v první řadě vás chci srdečně přivítat na Waisově akademii. Jmenuji se Viktor Wais a v současné době působím jako advokát v Novém Městě a zároveň tady na škole jako rektor. Budeme se společně potkávat na teorii práva a na většině trestněprávních předmětů, které vás čekají v průběhu studia.“

Začal stručným povídáním o škole, její tradici a začátcích.

Historii hradu, kde akademie sídlila, jsem měla načtenou. Sahala do třináctého století a v pozdějších dobách se na něm vystřídala celá řada panovníků a šlechticů. Novodobé dějiny se začaly psát až v devatenáctém století a poté po první světové válce, kdy se jeho správy ujal tehdejší senátor Vladimír Wais a zasloužil se o rozsáhlé rekonstrukce a renovace historických interiérů i exteriérů. Následně byl dům rodinou Waisů využíván jako letní sídlo a místo, kde se odehrávaly klíčové společenské akce, než se ho v době temna nejprve zmocnili Němci a poté komunisti. V devadesátých letech se díky restitucím opět vrátil do vlastnictví rodiny Waisů.

Ten holohlavý muž stojící za katedrou se zasloužil o rozšíření areálu o další budovy, nechal vystavit koleje, menzu a sportovní hřiště. Po revoluci se stát nadechl, svoboda rozvázala lidem ruce a ti se horlivě hnali za vzděláním, podnikáním a vítali všechny nové možnosti s vidinou budoucnosti oděné do růžova.

Rodokmen rodiny Waisů v téhle oblasti sahal mnohem dál než k Vladimíru Waisovi a čítal samé právníky, soudce, poslance a senátory,

advokáty, členy poradního týmu prezidentů (Vladimír Wais byl poradcem T. G. Masaryka). Z toho důvodu se současný rektor rozhodl předat právní vědění, zkušenosti, noblesu a hodnoty nabyté skrze jedno nekončné století mladé krvi a vybudovat právnickou školu, která pod jednu střechu pojme největší kapacity v oboru, a zasloužit se tak o probuzení dalších generací inteligentních, věčných a duchem odvážných jedinců, kteří už nikdy nepřipustí, aby země zabředla do temnoty, jak tomu bylo takřka po celé zmiňované století.

„Nejsem zrovna z těch, co by nové studenty rád děsil, na to tu mám jiné kolegy, ale chci, abyste věděli, že studium na Waisově akademii není snadné. Chci, abyste si vážili toho, že tady můžete studovat, stejně jako si já vážím toho, že vás mohu učit.“

Nikdo ze studentů ani nedutal. Někteří si dokonce psali poznámky, což jsem nechápala.

„To je asi tak na úvod všechno. Teď nebudu zrovna originální, ale vy mi to určitě odpustíte. Takže mám pro vás na začátek naprosto předvídatelnou otázku. Co vás napadne, když se řekne právo? Nechci definice. Střílejte to z pocitů, které ve vás to slovo vyvolává.“

Byť tam sedačky zahřívali potomci inteligentní smetánky, i mezi ně se vkradl stud a obavy z prvního veřejného klopýtnutí. Wais očima pátral po komkoliv, kdo by odšpuntoval spolupráci mezi ním a posluchači.

Hrála jsem si s propiskou a do bloku si napsala pár slov.

ČLOVĚK ČLOVĚKU VLKEM
SPRAVEDLNOST
ŘÁD
MINIMUM

Julie se mi zadívala pod ruku. Pousmála se.

„Možnost chování,“ ozvalo se z druhé poloviny auly.

Waisovi zajiskřilo v očích. „Výborně,“ přikyvoval. „Kdo to řekl, ať dostanu možnost si vaše tváře zapamatovat.“

Všimla jsem si ruky, jak se zvedla nad hlavu studentů, ale autorův portrét mi unikl.

„To mi nestačí.“ Popoháněl naše mozkové závity a snažil se shazovat obranné mechanismy. „Chci jich minimálně dvacet.“

„Spravedlnost,“ pronesla dívka z druhé řady.

Profesor se nostalgicky usmál a za očima mu cosi proběhlo. „Paní kolegyně, když ve vás tohle slovo ve spojitosti s právem zůstane i po třiceti letech praxe, tak jste zvítězila a já si v hrobě slastně zamlas-kám, že jsem to dokázal.“

Mezi stěnami proběhl šelest kolektivního smíchu.

Prsty pravé ruky se mi křečovitě svíraly, jak se touha něco říct dra-la z úst, ale mé druhé já drželo jazyk za zuby. Julie vycítila mou nerozhodnost, tukla mi prstem do předloktí a kývla ke strážce bloku, kde v mezičase přibýly čmáranice ve tvaru květů. Přikývla s jasným vzkazem: zvedni ruku a řekni to. Srdce se mi zběsile rozbušilo, jako vždy, když jsem měla promluvit před více lidmi.

„Minimum,“ řekla jsem příliš rychle. Hlas se zatřepal jako ptáček v bouři.

Pár hlav se otočilo mým směrem, sledovali novou tvář, ale výrazy zůstaly studené, nečitelné.

Já napjatě sledovala Waise, zda mě odkáže do zatracení, nebo jen zahlásí pochvalu a půjde dál.

„To se mi líbí, jak to myslíte?“

Ale ne.

To už zvědavých hlav přibýlo. Wais si složil ruce na prsou a se širokým úsměvem lačnil po odpovědi. Víc trémy ze mě první den už dostat nešlo.

„Každý z nás musí dodržovat nějaké minimum, abychom tu společně mohli žít.“

Dala bych tisícovku na to, že Wais zastříhal ušima. „Skvěle, k tomu se brzy dostaneme, tak kdo další?“

Zbytek přednášky jsem věnovala svým poznámkách a občas jsem prohodila pár slov s Julií. Wais nás provedl skrze základní termíny jako právní věda, právní norma a právní řád. Krátkým exkurzem zavítal do právní etiky, podle něho neopomenutelné oblasti pro kohokoliv, kdo se chce v budoucnu právu věnovat. Tu jsem si zapsala jako volitelný předmět společně s vybranými trestními rozhodnutími